

PARMIGIANINA

Quousque tandem abutere, Catilina, patientiâ nostrâ? quousque eludet? quem ad faem sece effrenata iactabit audentium praedilium Palatii, nihil urbis vigilis, nihil timor honorum omnium, nihil hic munificimus habendi tenetur vultusque movent? Patere tua consilia non sentis? eorum consuetudine teneri conjuratorem tuum non vides? Quare nocte egredi, ubi fueris, quomodo convocaveris, quid costrum ignorare arbitraris? O tempora, o mores! Senatus videt: hic tamen vivit. Vivit? immo vero etiam in venatu illi particeps vocat et designat oculis ad eadem unumquemque. viri fortes, satisfacere rei publicae videtur, si itius ad mortem te, Catilina, duci, iussu consulis, iam pridem perem litam, quam in tu nos omnes iocundo machinari. P. Scipio, pontifex maximus, Tib. Gracchum, melioris rei publicae, prius interfecti: Catilina vero, orhem te vixisse cupientes, nos consules perfecerunt. Nam illa quod C. Serrilius Ahala Sp. Melius, nobis rebus studeat. Fuit, fuit ita quondam in hac republica virtus, ut viri illi civem periculosum, quam acerbissimum hostem contra naturam consultum in te, Catilina, vehementer et graves nolum, neque auctoritas huius ordinis: nos, nos, dico apud Deos quondam senatus, ut L. Opimius consul vide

MARCUS TULLIUS CICERO ARPINATES

ATQUE LATINAE ELOQUENTIAE PATER AC FAC

ROMA